

Naistyön teemapäivä

27.8.2016¹

“Janoatko elävää vettä?”

Kirjoittaja: Galina Stele, D.Min.
Editointi: Carolyn Kujawa
Suomennos: Orvokki Asikainen, Anne Vrcelj
Editointi: Anne Vrcelj

Materiaalin on toimittanut kansainvälisen adventtikirkon naistyön jaosto

¹ Julkaistu alun perin englanniksi naistyön kesäkuun 2016 teemapäivään

SEVENTH-DAY
ADVENTIST
CHURCH

General Conference
World Headquarters

Department of Women's Ministries

12501 Old Columbia Pike
Silver Spring, Maryland
20904-6600 USA
Telephone (301) 680-6608
Fax (301) 680-6600
<http://wm.gc.adventist.org>

24.2.2016

Rakkaat sisaret johtajina,

Iloiset terveiset. Oletko koskaan ollut janoinen? Tarkoitan, että todella, todella janoinen. Juuri silloin, kun pystyit ajattelemaan vain lasillista viileää vettä. Joskus monien tuntien matkustamisen aikana tulen todella janoiseksi. Varsinkin kuumalla säällä. Silloin pystyn ajattelemaan vain sitä hetkeä, kun pääsen määränpähäni ja voin juoda vettä, vettä, vettä. Janon sammuttaminen tuntuu täyttävän silloin koko maailmani.

Mietihän seuraavaksi aikaa elämässäsi, jolloin kohtaamasi haasteet ovat tuntuneet ylitsepääsemättömiltä. Ehkä kyseessä on yksi erityinen kokemus, joka vie kaiken valveillaolo aikasi ja häiritse untasi. Kuvittele, että joku tuli juuri silloin luoksesi myrskyn keskelle rohkaisten kohtaamaan kaiken, mitä elämä toisi tullessaan ja tuoden iloa, joka vahvistaisi sinua? Etkö haluaisi sellaista apua, jota janoinen kaipaa?

Tämän vuoden naisten teemapäivän aihe on "Janoatko elävää vettä?" Tunnumme hyvin kertomuksen, joka kerrotaan Johanneksen evankeliumin neljännessä luvussa: Jeesuksella Kristuksella on sitä vettä, joka täyttää sisimpämme janon lohdutuksella, rauhalla, voimalla, rohkeudella, uskolla, ilolla ja niin monella muulla asialla. Tänä vuonna kutsumme sinua Vapahtajamme luo, sillä hän sanoo: "Minä annan vesien virrata janoavalle, purojen kuivaan maahan - -." (Jes. 44:3.) Tule sisareni, tule.

Heather-Dawn Small
Naistyön jaostojohtaja

Sisältö

Kirjoittajasta (englanniksi).....	4
Ehdotus jumalanpalveluksen ohjelmasta	5
Raamatun vuoroluku jumalanpalvelukseen	6
Saarna: "Janoatko elävää vettä?"	7
Saarna: "Are You Thirsty for Living Water?" (englanniksi)	14
Alustus iltapäiväohjelmaan: "Anteeksiannon voima"	20
Alustus iltapäiväohjelmaan: "Power to Forgive" (englanniksi)	28
Taustatietoja ja lisämateriaalia (englanniksi).....	35

Kirjoittajasta (englanniksi)

Born in Russia, Galina Stele has served the church in various capacities, including as a professor of theology at Zaosky Theological Seminary (Russia); coordinator and general editor of Shepherdess and Living Church for the Euro-Asia Division; and director of the Euro-Asia Division's Institute of Missiology.

In 1996 she was the first woman to graduate with a doctorate of ministry (D.Min.) from Andrews University.

A widely published author, Stele joined the Office of Archives, Statistics, and Research in 2012 as the Research and Program Evaluation Assistant and became Research and Evaluation Manager in late 2015.

Stele uses the the New International Version for all biblical references.

Ehdotus jumalanpalveluksen ohjelmasta

“Janoatko elävää vettä?”

Naistyön teemapäivä 27.8.2016

Alkusoitto

Yhteislaulu

Alkurukous

Raamatun vuoroluku (ks. seuraava sivu)

Pastoraalirukous

Lähetystuokio

Kolehti

Musiikkiesitys

Saarna: “Janoatko elävää vettä?”

Yhteislaulu

Loppurukous

Kutsu iltapäivän ohjelmaan

Raamatun vuoroluku jumalanpalvelukseen

Johanneksen evankeliumin luvuista 4 ja 7

Matkallaan Jeesus tuli Sykar-nimiseen Samarian kaupunkiin. Sen lähellä oli maa-alue, jonka Jaakob oli antanut pojalleen Joosefille, ja siellä oli Jaakobin kaivo.

Matkasta uupuneena Jeesus istahti kaivolle. Oli keskipäivä, noin kuudes tunti.

Eräs samarialainen nainen tuli noutamaan vettä, ja Jeesus sanoi hänelle: "Anna minun juoda astiastasi." Opetuslapset olivat menneet kaupunkiin ostamaan ruokaa.

Samarialaisnainen sanoi: "Sinähän olet juutalainen, kuinka sinä pyydät juotavaa samarialaiselta naiselta?" Juutalaiset eivät näet ole missään tekemisissä samarialaisten kanssa.

Jeesus sanoi naiselle: "Jos tietäisit, minkä lahjan Jumala on antanut, ja ymmärtäisit, kuka sinulta pyytää juotavaa, pyytäisit itse häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä."

Nainen sanoi: "Herra, eihän sinulla edes ole astiaa, ja kaivo on syvä. Mistä sinä lähdevettä ottaisit?"

Jeesus vastasi hänelle: "Joka juo tätä vettä, sen tulee uudelleen jano, mutta joka juo minun antamaani vettä, ei enää koskaan ole janoissaan. Siitä vedestä, jota minä annan, tulee hänessä lähde, joka kumpuaa ikuisen elämän vettä."

Nainen sanoi: "Herra, anna minulle sitä vettä. Silloin minun ei enää tule jano eikä minun tarvitse käydä täällä veden haussa."

Juhlan suurena päätöspäivänä Jeesus nousi puhumaan ja huusi kovalla äänellä: "Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon!"

Joka uskoo minuun, 'hänen sisimmästään kumpuavat elävän veden virrat', niin kuin kirjoituksissa sanotaan." Tällä Jeesus tarkoitti Henkeä, jonka häneen uskovat tulisivat saamaan.

Saarna: "Janoatko elävää vettä?"

Galina Stele

"Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon!" (Joh. 7:37.)

Johdanto

Tiedätkö kuinka kauan ihminen voi elää ilman ruokaa ja vettä? Jotkut sanovat, että ihminen voi elää 40 päivää ilman ruokaa, mutta vain 3 tai 4 päivää ilman vettä. Jos joku elää pidempään ilman vettä, sitä pidetään ihmeenä. Yksi tällainen ihme oli Haitin maanjäristyksestä henkiin jäänyt Evans Monsignac. Hän oli 27-vuotias, kun ankara maanjäristys ravisutti Haitia tammikuussa 2010. Kahden lapsen isä, joka ponnisteli saadakseen toimeentulonsa riisiä myymällä Haitin köyhillä markkinoilla, lähti työstään kuten tavallisesti sinä päivänä. Kaikki näytti normaalilta, kunnes hän näki torirakennelmien alkavan sortua. Seinät romahtivat hänen oikealla ja vasemmalla puolellaan ja estivät pakenemisen. Ihmiset huusivat hänen ympärillään, ja kauhu täytti paikan, erityisesti silloin, kun putoava betoninlohkare tippui häntä kohti. Silloin tapahtui jotakin odottamatonta; hänestä tuntui kuin jokin olisi tullut työntämään lohkareen pois. Evans vaipui pimeyteen. Hän kykeni hengittämään, mutta pelkäsi liikkua, jotta ei loukkaisi itseään tai aiheuttaisi lisää sortumia. Ensimmäisenä päivänä hän kuuli ihmisten huutoja, mutta vähitellen huudot vaikenivat ja tuli haudan hiljaisuus.

Kun hänet vihdoinkin saatiin kaivettua raunioista, pelastustiimi totesi, että hän oli ollut loukussa 27 päivää ilman ruokaa ja vettä, vaikka hän itse ei tiennyt kuinka kauan hän oli ollut siellä. Hän oli menettänyt ajan tajun ja ollut ajoittain tiedottomana. Hän oli menettänyt 27 kiloa painostaan ja painoi 40 kiloa, kun hänet pelastettiin ja vietiin Tampan yleiseen sairaalaan Floridaan. Hän oli pisimpään maanjäristyksestä ilman vettä eloonjäänyt uhri. Ihmiset ajattelivat, että hän oli ehkä saanut jostain vettä tai jotain ruokaa kauhean vankeutensa aikana. "Ei", hän sanoi. Mutta hän oli tavoittanut viemäristä juoksevaa vettä toisena tai kolmantena päivänä. Hän yritti maistaa sitä, mutta se kuvotti häntä. Sitten hän kasti pikkusormensa siihen ja kostutti sillä huuliaan ja yritti niellä. Se oli ällöttävää ja hän tunsii olonsa yhä sairaammaksi. Auttoiko se häntä pysymään elossa? On vaikea sanoa. Hän itse antoi kunnian Jumalalle eloonjäämisestään kertoessaan kokemuksestaan. "Minä olin alistunut kohtalooni", hän sanoi "mutta Jumala antoi minulle elämän. Se tosiasia, että olen elossa tänään, ei ole minun ansiotani, se on Jumalan armoa. Se on ihme, jota en pysty selittämään... Nyt tiedän, että minun tulee elää niin hyvin kuin voin joka päivä." ²

Tämä kertomus muistuttaa minua siitä, että me kaikki kohtaamme erilaisia koettelemuksia elämässämme. Kun joudumme kriisiin, meidän hengellistä eloonjäämistämme koetellaan. Kriisissä olemme kaikki janoisia, emme vain saadaksemme fyysisen tarpeemme tyydytetyksi, vaan toisenlaisen veden tarpeessa. Me kaipaamme elvyttävää vettä, kun elämämme on hajoamassa. Vettä, joka voi pitää meidät elossa, kun kaikki toivo on mennyttä. Vettä, joka voi auttaa meitä elämään kuoleman pelosta huolimatta. Tämä vesi on niin elintärkeää, että joskus sen tarve ylittää meidän fyysisen veden tarpeemme.

² <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/centralamericaandthecaribbean/haiti/7530686/Buried-for-27-days-Haiti-earthquake-survivors-amazing-story.html>

Monissa kulttuureissa tätä elävän veden kaipausta kuvataan heidän kansalliseepoksissaan, kansantaruissaan ja saduissaan. Näiden kertomusten sankarit kulkivat pitkiä matkoja saadakseen tällaista vettä. He tekivät uhrauksia ja taistelivat sen puolesta. Uskottiin, että veden saaja olisi voittamaton, voimakas ja kuolematon.

On mielenkiintoista, että myös Raamattu kertoo tämänkaltaisesta inhimillisestä tarpeesta ja meidän tällaisen veden tarpeestamme hengellisin termein. Meidän ei tarvitse yrittää elävän veden puutteen aiheuttamaa henkiinjäämisennätystä. Eikä Jumala halua meidän sammuttavan janoamme viemäriveredellä. Hän on osoittanut meille elävän veden raikkaan lähteen. Meidän ei tarvitse maksaa siitä; Jeesuksen antama elävä vesi on ilmaista ja tarjolla jokaiselle janoiselle tänään: kaikille, joilla menee hyvin tai jotka ovat vaikeuksissa. Jumala vain toivoo meidän noutavan sitä säännöllisesti joka päivä, koska se on välttämätöntä hengelliselle hyvinvoinnillemme ja hengissä pysymisellemme.

Raamatun tekstejä ja sanoma

Tarkastellaan lähemmin erästä raamatuntekstiä, jossa elävä vesi mainitaan, Joh. 7:37–39: *”Juhlan suurena päätöspäivänä Jeesus nousi puhumaan ja huusi kovalla äänellä: 'Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon! Joka uskoo minuun, "hänen sisimmästään kumpuavat elävän veden virrat", niin kuin kirjoituksissa sanotaan.' Tällä Jeesus tarkoitti Henkeä, jonka häneen uskovat tulisivat saamaan.”*

Muistatko tekstiyhteyden, jossa Jeesus lausui nuo hyvin tunnetut sanansa? Se tapahtui Jerusalemin temppelissä Lehtimajanjuhlassa. Lehtimajanjuhla oli juutalaisen kansan kauneimpia ja rakastetuimpia juhlia. Se oli vuoden viimeinen suuri juhla ja sitä vietettiin aikana, jolloin sato oli korjattu ja ihmisillä oli tilaisuus levätä ja muistella kaikkia siunauksia, joita Jumala oli heille antanut. Seitsemän juhlapäivän ajan he elivät majoissa, jotka oli rakennettu puunoksista, ja koko Jerusalem oli kuin vihreä metsä. Vihreitä majoja ”pystytettiin kaduille, temppelipihoihin tai talojen katoille. Myös Jerusalemia ympäröivät laaksot ja kukkulat olivat täynnä näitä lehtimajoja, ja kansaa kuhisi kaikkialla” (E. G. White, *Alfa ja omega, osa 5, s. 12*).

Lehtimajanjuhlalla oli monta merkitystä Israelin kansalle:

1. Ennen kaikkea se oli **kiitosjuhla**. Näiden päivien aikana ihmiset kiittivät Herraa hänen huolenpidostaan ja menneen vuoden siunauksista. He muistelivat, kuinka Jumala oli suojellut ja pitänyt huolta Israelin kansasta heidän matkallaan Luvattuun maahan, heidän vaatteensa ja kenkensä eivät kuluneet ja Jumala lähetti heille taivaasta mannaa syötäväksi (5. Moos. 8:3–4.) Ja nyt kun sato oli korjattu, he saivat mahdollisuuden osoittaa kiitollisuutensa tuomalla satonsa parhaita tuotteita Herralle. Nämä uhrilahjat osoittivat, mistä heidän saamansa siunaukset olivat lähtöisin. Luonnollisesti jotkut vuodet olivat hedelmällisempiä kuin toiset, mutta vuosittainen Lehtimajanjuhla ilmaisi, että sadon määrästä riippumatta, odotuksista huolimatta, heidän naapuriensa hyvästä tai heikommasta sadosta huolimatta, ihmiset tulivat kiittämään Herraa siitä hyvästä, mitä he olivat saaneet. Lisäksi Lehtimajanjuhla oli myös merkki heidän luottamuksestaan Herraan, heidän uskostaan siihen, että hän suojelisi heitä ja huolehtisi heistä myös tulevaisuudessa.

2. Lehtimajanjuhalla oli myös toinen merkitys. Se oli Jumalan kansan **yhteinen kokoontuminen**. Kaikki, nuoret ja vanhat, rikkaat ja köyhät, pohjoisesta, etelästä, idästä ja lännestä, maassa tai maan ulkopuolella asuvat tulivat Jerusalemiin yhteen Jumalan kansana. Näin ihmiset kaikilta Palestiinan kulmilta, eri asuinalueiltaan, tulivat Jerusalemiin viettämään yhdessä Lehtimajanjuhlaa. Se oli myös vertauskuva kokoontumisesta taivaaseen, tulevaan Lehtimajanjuhlaan, jolloin kaikki pelastetut kokoontuvat lasimerelle. Siellä on tilaa kaikille – rikkaille ja köyhille, nuorille ja vanhoille, idästä ja lännestä, pohjoisesta ja etelästä tuleville. He ovat kaikki yhtä arvokkaita ja tervetulleita taivaalliseen Luvattuun maahan.
3. Lehtimajanjuhla oli myös vertauskuva heidän **nykyisestä elämäntilanteestaan** tämän maan päällä. Heidän majoissaan viettämiensä kauniiden juhlapäivien ja -öiden tuli muistuttaa heitä siitä, että he olivat yhä matkalla erämaassa kohti taivaallista Luvattua maata, eli etteivät he vielä olleet kotona. Vuosittain toistuvan Lehtimajanjuhlan tuli jatkuvasti muistuttaa heitä siitä, että tämä maa ei ollut heidän määränpäätänsä; matkan tuli jatkua, kunnes he tapaisivat Vapahtajansa kasvoista kasvoihin.
4. Lehtimajanjuhla oli **rauhan, ilon ja kauneuden** juhla. Jumala oli armossaan ja viisaudessaan säätänyt Lehtimajanjuhlan Suuren sovituspäivän edelle eikä jälkeen. Näin ollen Lehtimajanjuhlan aikana ihmiset jo tunsivat anteeksiannon rauhaa Jumalan kanssa. Tämän vuoksi he saattoivat nauttia juhlasta täysin ja ilmaista ilonsa ja kiitollisuutensa Herraa kohtaan, koska mikään ei estänyt heitä iloitsemasta. He pystyivät iloitsemaan kaikesta, varsinkin yhteydestä Herransa ja toistensa kanssa.

Rauha Jumalan kanssa ja ilo hänen läsnäolostaan ilmeni kauniina seremonioina ja Herran ylistyksenä. Ellen White kuvaili sitä seuraavasti:

”Temppeli oli yleisen ilon keskus. Siellä oli uhripalvelusten loistoa. Siellä johti laulujumalanpalvelusta leviittain kuoro järjestäytyneenä molemmin puolin pyhän rakennuksen valkoisia marmoriportaita. Juhlijain joukko yhtyi lauluun heiluttaen palmun ja myrtin oksia ja toistaen kuoro-osan, ja äänet lähellä ja kaukana toistivat sävelen yhä uudelleen, kunnes ympäröivät kukkulat kaikuivat ylistyslauluista. Illalla temppeli esikartanoineen valaistiin lampuin. Musiikki, huojuvat palmunoksat, iloiset hoosiannahuudot, suuri kansanpaljous, jota riippuvien lampujen valo valaisi, pappien joukko ja juhlamenojen loisto, kaikki nämä yhdessä muodostivat elämyksen, joka jätti katsojiin syvän vaikutuksen.” (E. G. White, *Alfa ja omega*, osa 5, s. 12.)

Juhlan kauneus musiikkeineen, lauluineen, leviittain kuoroineen, juhlaseremonioineen, palmun ja myrtin oksineen viittasi siihen kauneuteen, tasapainoon ja iloon, jonka Herran läsnäolo voi tuoda hänen kansansa elämään. Jumalan anteeksiannon ja armon kokeneilla ihmisillä on sisäinen rauha Herran kanssa. Heidän sydämensä ei voi olla ylistämättä häntä, ja he heijastavat rauhaa ja iloa. Täten juhla kuvasi kristillistä elämää nyt ja tulevaisuudessa Herran kanssa.

5. Vaikka Lehtimajanjuhlan tuli muistuttaa ihmisiä Jumalan läsnäolosta menneisyydessä ja nykyisellä matkalla, sillä oli vielä suurempi tarkoitus. Sen tuli muistuttaa heitä **Jeesuksesta pelastuksen lähteenä ja elävän veden lähteenä**.

Tässä tarkoituksessa Lehtimajanjuhlan alussa oli erityinen seremonia. Ellen White kuvaa sitä seuraavasti:

”Päivän sarastaessa papit kaiuttivat hopeatorvillaan pitkän, kimeän äänen, ja vastaukseksi torventoitotukset, joihin yhtyivät kansan riemuhuudot lehtimajoista, kaikuivat yli laaksojen ja kukkuloiden lausuen juhlapäivän tervetulleeksi. Sitten pappi ammensi Kidronin vuoripurosta ruukullisen vettä, kantoi sitä korkealla ja nousi torvien soidessa temppelein leveitä portaita hitain ja tasaisin askelin musiikin tahdissa laulaen samalla: 'Jalkamme saavat seisoa sinun porteissasi, Jerusalem.' (Ps. 122:2.) Hän vei ruukun alttarille, joka oli keskellä pappien esikartanoa. Siellä oli kaksi hopeamaljaa, ja kummankin vieressä seisoi pappi. Ruukullinen vettä kaadettiin toiseen ja ruukullinen viiniä toiseen, ja kummankin sisältö virtasi Kidronin puron yhteydessä olevaan johtoon ja joutui siten Kuolleeseen mereen. Tämän pyhän veden näytteillepano kuvasi sitä lähdeettä, joka Jumalan käskystä oli puhjennut kalliosta Israelin lasten janon sammuttamiseksi. Sitten kaikuivat riemusävelet 'Herra, Herra on minun väkevyyteni ja ylistysvirtteni – –. Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä.' (Jes. 12:2, 3.)” (E. G. White, *Alfa ja omega*, osa 5, s. 12.)

Tämä Lehtimajanjuhlan aikana päivittäin suoritettu seremonia esitti Kristuksen kalliona, josta Israelin lapset saivat vettä erämaassa, ja myös uhrina, joka oli välttämätön heidän pelastumiselleen. Jeesus, Messias, oli tämän juhlan keskus.

”Tuo kallio kuvasi häntä, joka kuolemallaan saisi pelastuksen elävän veden virtaamaan kaikille janoaville. Kristuksen sanat olivat elämän vesi. – – Lyödessään Kristusta saatana luuli tuhoavansa elämän ruhtinaan, mutta lyödystä kalliosta virtasi elävä vesi.” (E. G. White, *Alfa ja omega*, osa 5, s. 17.)

Tämän juhlan viimeisenä päivänä Jeesus sanoi seuraavat sanat: ”Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon! Joka uskoo minuun, 'hänen sisimmästään kumpuavat elävän veden virrat’” (Joh. 7:37, 38). Kirjasta *Alfa ja omega* luemme, että nämä sanat tekivät syvän vaikutuksen kuulijoihin:

”Monet Jeesuksen kuulijoista surivat pettyneitä toiveitaan, monet kantoivat salaisia suruja, monet koettivat tyydyttää levotonta kaipaustaan tämän maailman asioilla ja ihmisten ylistyksellä, mutta kaiken saavutettuaan he huomasivat ponnistelleensa vain löytääkseen haljenneen kaivon, josta eivät voineet janoaan sammuttaa.”

”Jeesus tunsu sielun tarpeet. Loisto, rikkaus ja kunnia eivät voi tyydyttää sydäntä.” (E.G. White, *Alfa ja omega*, osa 5, s. 17.)

On mielenkiintoista, että Jeesus menee vielä pidemmälle selittäessään näitä symboleja. Hän lupasi, että elävä vesi ei vain tyydytä niiden janoa, jotka juovat Kalliosta, vaan että se myös täyttää henkilön, niin että tämä muuttuu elävän veden lähteeksi.

Sanoman sovellus

Entä miten tämä liittyy meihin? Kuinka merkityksellinen tämä kertomus on meille, 21. vuosisadalla eläville ihmisille? Onko Lehtimajanjuhlalla mitään tekemistä meidän nykyään elävien kanssa?

Epäilemättä Jeesuksen kutsu tähän juhlaan on yhä ajankohtainen. Tämän juhlan kautta hän puhuu meille. Lehtimajajuhlan symbolien tulee olla todellisuutta niiden elämässä, jotka ovat matkalla tulevaan lasimerellä vietettävään juhlaan ja jotka haluavat juoda Kalliosta. Ne jotka juovat elävää vettä, ilmaisevat elämässään tuon suuren juhlan periaatteita. Tarkastellaan lähemmin noiden periaatteiden soveltamista elämäämme:

- **Ihmiset, jotka ovat matkalla taivaalliseen Lehtimajanjuhlaan, elävät kiitollisuuden periaatteen mukaisesti.** Kuinka usein me muistutamme itseämme, että kaikki hyvä tulee meidän Isältämme, joka on taivaassa? Kuinka usein me olemme kiitollisia kaikesta, mitä meillä on, vaikka naapurillamme olisi enemmän? Otammeko aikaa puhuaksemme Jeesuksen kanssa kaikista siunauksista, joita olemme saaneet? Kerrommeko kiitollisuudestamme ja kokemuksistamme ihmisille ympärillämme? Tiedämmekö, miten suureksi avuksi kiitollisen sydämen siunaus jo itsessään tulee meille? Muistakaamme, että Raamattu opettaa meitä olemaan aina kiitollisia ja tyytyväisiä. Mitä enemmän elävää vettä nautimme, sitä kiitollisemmiksi Jumalalle ja häneen luottavammiksi tulemme.
- **Ihmiset, jotka ovat matkalla taivaalliseen Lehtimajanjuhlaan, ymmärtävät Jumalan valtakunnan yleismaailmallisen luonteen ja edistävät sitä.** Tuonko elämälläni julki uskoa, että Herra on kaikkien ihmisten Herra? Myötävaikutanko siihen, että tuleva Lehtimajanjuhla ymmärretään luonteeltaan yleismaailmallisena siten, että sinne tulevat kokoontumaan ihmisiä kaikista osista maailmaa, kaikista kansoista, kaikista ikä- ja sosiaaliryhmistä? Millaisia ihmisiä voin lausua tervetulleeksi ja johtaa tähän tulevaan juhlaan taivaallisessa Luvatussa maassa? Kaikki ovat janoisia. Kaikki tarvitsevat tätä elävää vettä, jonka minä tunnen. Jeesus sanoi: ”Jos *jonkun* on jano.” *Jonkun* – kenen tahansa, ilman rodullisia, sosiaalisia tai uskonnollisia rajoja. Vesi on kaikille tarjolla. Mutta kuten apostoli Paavali sanoi: ”Kuinka he voisivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Kuinka he voivat kuulla, ellei kukaan julista?” (Room. 10:14.)
- **Ihmiset, jotka ovat matkalla taivaalliseen Lehtimajanjuhlaan, ymmärtävät tämän elämän väliaikaisen luonteen.** Joku on sanonut, että me kaikki elämme sillalla, joka liittää meidät iankaikkisuuteen, mutta me unohdamme usein tämän ja rakennamme pysyviä taloja teltojen sijaan tälle sillalle. Muistammeko, että todellista merkitystä on vain sillä, minkä voimme ottaa mukaamme ikuisuuteen – luonteemme, lapsemme ja ihmiset, joita rakastamme? Asettakaamme etusijalle ja varmistukaamme siitä, että etenemme tuolla sillalla iankaikkisuutta kohti yhdessä niiden kanssa, joita rakastamme ja joista pidämme huolta.
- **Ihmiset, jotka ovat matkalla taivaalliseen Lehtimajanjuhlaan, ilmentävät elämässään rauhan, ilon ja kauneuden periaatetta.** Oletko havainnut, että ihmiset, joilla on rauha Herran ja toisten ihmisten kanssa, ovat tavallisesti hyvin iloisia ja levittävät iloa, rohkaisua ja kauneutta ympärillään olevien keskuuteen? Jos et tunne sydämessäsi halua laulaa ylistystä Herralle, jakaa iloa ja kauneutta toisille, ajattele silloin suhdettasi henkilökohtaiseen ”suureen sovituspäiväsi”.
Kuinka kauan sitten sinulla oli sellainen? Tarvitsetko sellaisen? Tunnetko anteeksiannon ja anteeksiantamisen tarvetta? Tavallisesti ne, jotka loukkaantuvat, myös loukkaavat toisia. Rikkoutuneet astiat eivät voi olla elävän veden lähteitä. Särkyneet vesisäiliöt eivät pidä elävää vettä. Kuivista lähteistä ei voi ammentaa elävää vettä janoisille. Meillä tulee olla rauha Herran

kanssa, jotta voisimme nauttia elämästämme ja iloiten palvella Herraa ja toisia ihmisiä ja säteillä iloa ja kauneutta.

- **Ihmistä, jotka ovat matkalla taivaalliseen Lehtimajanjuhlaan, tulee elävän veden virtoja.** Heidän elämänsä todistaa siitä, että he ovat pelastettuja Jeesuksen armosta ja Pyhän Hengen voiman täyttämiä. Jeesus puhui Pyhästä Hengestä, kun hän sanoi: *"Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään kumpuavat elävän veden virrat", niin kuin kirjoituksissa sanotaan. Tällä Jeesus tarkoitti Henkeä, jonka häneen uskovat tulisivat saamaan.*" (Joh. 7:38, 39.) Me rukoilemme Pyhän Hengen voimaa, me odotamme ehtoosadetta. Mutta teemmekö oman osamme saadaksemme sen? Juommeko päivittäin Jumalan sanaa, täytyäksemme elävällä vedellä ja tullaksemme elävän veden virroiksi?

Viini ja vesi sekoittuivat keskenään Lehtimajanjuhlassa niiden virratessa temppeleistä Kuolleeseen mereen. Toinen niistä kuvasi Jeesuksen uhria, hänen kuolemaansa, toinen oli vertauskuva uudestisyntymisestä, uudesta elämästä, janon päättymisestä, Pyhän Hengen voimasta. Näiden kahden todellisuuden tulisi kulkea käsikädessä myös meidän hengellisessä elämässämme. Meidän tulee kuolla päivittäin Kristuksessa ja nousta jälleen päivittäin hänessä voidaksemme tarjota elävää vettä maailmamme kuolleelle merelle. Kysykäämme itseltämme, mistä lähteistä minä juon? Juonko särkyneistä vesisäiliöistä? Tai viemäristä, kuten Evans Monsignac? Vaiko elävän veden lähteestä? Maailma on nykyään kuolemassa janoon, eikä mikään muu voi tyydyttää sydämen kaipausta kuin elävä vesi, joka uudistaa sielun. Välitätkö janoisista ihmisistä, jotka eivät tiedä, mistä löytää elävän veden lähteen?

Keskustellessaan samarialaisen naisen kanssa Jeesus korosti samaa ajatusta sanoessaan: *"Joka juo tätä vettä, sen tulee uudelleen jano, mutta joka juo minun antamaani vettä, ei enää koskaan ole janoissaan. Siitä vedestä, jota minä annan, tulee hänessä lähde, joka kumpuaa ikuisen elämän vettä."* (Joh. 7:13, 14.)

Loppusanat

Kerrotaan pienestä työstä, joka ei leikkauksen jälkeen saanut vähään aikaan juoda. Hänellä oli kipuja ja häntä janotti, mutta hänen äitinsä ei antanut hänelle vettä, vaikka tyttö pyysi. Pieni tyttö ei ymmärtänyt tätä; hän halusi juoda. Sairaanhoidajan neuvoa noudattaen äiti kasteli kangaspalan veteen ja kostutti sillä lapsen huulia. Hän kärsi tyttärensä kanssa, mutta halusi tyttärensä pian toipuvan eikä antanut hänelle, mitä tämä halusi. Tyttö nukahti ja heräsi hetken kuluttua itkuunsa. "Miksi sinä itket?" äiti kysyi. "Mitä unta näit?" "Minä näin unta valtamerestä, joka oli täynnä vettä", sanoi tyttö. "Minä menin sen äärelle. Siellä oli paljon vettä, jota minä halusin juoda, mutta vesi oli niin pahaa ja suolaista, etten voinut juoda sitä. Miksi?", hän sopersi. "Miksi siellä oli niin paljon vettä, jos minä en voinut juoda sitä?"

Rakkaat ystävät, meidän ei tarvitse tämän tytön tavoin kärsiä enää janosta. Jeesus kutsuu meitä raikkaitten vetten äärelle, jotka voivat sammuttaa sydämen janomme, luoda uutta ja muuttaa elämämme, kuten profeetta Jesaja sanoi: *"Köyhät ja kurjat etsivät vettä mutta sitä ei ole, heidän kielensä on janosta kuivettunut. Minä, Herra, kuulen heitä, minä, Israelin Jumala, en heitä hylkää. Paljaille kukkuloille minä puhkaisen jokia, notkelmiin lähteitä. Autiomaan minä muutan vesilammikoiksi ja kuivan hietikon lähteiden maaksi."* (Jes. 41:17, 18.) Tämä elävä vesi kasvattaa korvaamattoman

kallista Pyhän Hengen hedelmää elämässämme: rakkautta, iloa, rauhaa, kärsivällisyyttä, ystävällisyyttä, hyvyttä, uskollisuutta, lempeyttä ja itsehillintää (Gal. 5:22, 23).

Miksi niin paljon vettä, jos me emme käytä sitä? Miksi niin paljon vettä, jos emme juo sitä? Tai miksi niin paljon vettä, jos me nautimme sitä yksin emmekä jaa elävän veden virtoja kuolevalle, janoiselle maailmalle?

Muistakaamme, että me olemme matkalla maailmanlaajuiseen Lehtimajanjuhlaan. Tulkoot tämän juhlan vertauskuvat ja periaatteet todellisuudeksi meidän omassa hengellisessä elämässämme tänään. Tulloon Jeesus, joka oli näiden symbolien keskus silloin, meidän elämämme keskukseksi nyt. Meillä ei ole tarvetta saavuttaa kaikkien aikojen eloonjäämisennätystä ilman vettä. Vastatkaamme päivittäin Jeesuksen kutsuun: Tulkaa ja juokaa. Niin janomme ja sielumme kaipaus tulee tyydytettyä, elämämme tullaan muuttamaan elävän veden lähteiksi, jotka pulppuavat ikuista elämää.

Saarna: "Are You Thirsty for Living Water?" (englanniksi)

By Galina Stele

"If anybody is thirsty, let him come to me and drink" (John 7:37).

Introduction

Do you know how long people can live without food or water? Some say people can live 40 days without food but only 3 or 4 days without water. If one survives longer without water, it is considered a miracle. One such miracle was a Haiti earthquake survivor, Evans Monsignac. He was 27 years of age when the terrible earthquake struck Haiti in January 2010. A father of two children, and a struggling rice seller in a poor Haitian market, he left for his job as usual on that day. Everything seemed normal until he saw buildings in the market start to collapse. The walls fell on his right and left, preventing his escape. People were screaming around him, and everything was terrifying, especially when a piece of concrete fell toward his face. Then something unexplainable happened; he felt like someone came in and pulled the piece back. Evans was trapped in darkness. He was able to breathe but was afraid to move and perhaps injure himself or cause further movement of the cement. During the first day, he heard people screaming, but gradually the cries died out and it became eerily silent.

When he was finally pulled from the devastation, the rescue team reckoned he had been trapped there for 27 days without food or water, although he did not know how long he had been there. He lost the perception of time, falling into unconsciousness from time to time. He lost 60 pounds (27 kilograms) and was only 88 pounds (40 kilograms), when he was rescued and eventually brought to Tampa General Hospital in Florida. He was the longest-ever earthquake and without-water survivor. People thought that he probably had access to water or some food during the time of his terrible imprisonment. "No," he said. But he had the access to sewage water that he noticed on his second or third day. He tried to taste it, but it made him sick in his stomach, so he dipped his little finger in it and wet his lips and tried to swallow it. It was very disgusting and made him sicker as time went on. Did this help him to survive? It is hard to say. He himself gave credit to God for his survival when he was telling his story. "I was resigned to death," he said, "but God gave me life. The fact that I'm alive today isn't because of me; it's because of the grace of God. It's a miracle; I can't explain it....Now I know I must live life to the best I can each day."³

This story reminded me that we all meet different kinds of disaster in our lives. When a crisis comes, we are tested for our spiritual survival. At the time of crisis, we all are thirsty, not only for the immediate satisfaction of physical needs but also for another kind of water. We long for the water that can refresh us when our lives are falling apart, the water that can sustain us when all hope has been buried, the water that can help us live beyond fear of death. This water is so essential that sometimes the need even surpasses our need for physical water.

Many cultures express this desire to have living water in their folk epics, legends, and fairy tales. The heroes in these narratives went for long journeys to get this kind of water, they sacrificed, and they fought for it. It was believed that the one who got it would be unbeatable, powerful, and immortal.

Interestingly, the Bible also addresses this kind of human need and our thirstiness for this kind of water. In spiritual terms, there is no need for us to become the longest-ever without living water survivors. And God does not want us to feed ourselves with sewage water. He has shown us the source of fresh and living water. We don't need to pay for it; living water from Jesus is free and available for all who are thirsty today, for all who are prospering or are in crisis. God only desires to see us coming for it regularly each day since it is essential for our spiritual well-being and survival.

³<http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/centralamericaandthecaribbean/haiti/7530686/Buried-for-27-days-Haiti-earthquake-survivors-amazing-story.html>

Bible Texts and Message

Let us look more closely at one such Bible passage where living water is mentioned in John 7:37-39: *“On the last and greatest day of the Feast, Jesus stood and said in a loud voice, ‘If anybody is thirsty, let him come to me and drink. Whoever believes in Me, as the Scripture has said, streams of living water will flow from within him.’ By this he meant the Spirit, whom those who believed in Him were later to receive.”*

Do you know the context of the passage when Jesus said these well-known words? It was in the Jerusalem temple during the Feast of Tabernacles. The Feast of Tabernacles was one of the most beautiful and loved holidays in the Jewish nation. It was the last of the main big holidays of the year and fell at the time when the harvest was gathered and people had the opportunity to rest and reflect on all the blessings that God bestowed on them. During seven days of the holiday, they lived in the booths made from tree branches, and the whole of Jerusalem looked like a green forest. The green booths “were erected in the streets, in the courts of the temple, or on the housetops.” And even “the hills and valleys surrounding Jerusalem were also dotted with these leafy dwellings, and seemed to be alive with people” (E. G. White, *Desire of Ages*, p. 448).

The Feast of Tabernacles played several functions for people of Israel:

1. First of all, it was a time of **gratitude**. During these days, people thanked the Lord for His care and blessings in the past and present. They remembered how He protected the people of Israel and cared for them during their journey to the Promised Land. Their clothes and shoes were not worn out, and God’s manna fell from above each day to feed them (Deut. 8:3-4). And now when the harvest was gathered, they had an opportunity to express their gratitude for God’s care and blessings during the last year by bringing some goods of the harvest to the Lord as a token of gratitude. These offerings pointed to the main source of their blessings. Of course, some years were more fruitful than others, but the annual Feast of Tabernacles suggested that in spite of quantity of the harvest, in spite of the expectations, in spite of rich or poor harvest of their neighbors, people would go to the Lord and thank Him for the goods they received. Additionally, the Feast of Tabernacles was also a sign of their trust in the Lord, their faith that He would continue to protect and care for them in the future.
2. The Feast of Tabernacles also had another characteristic. It was a **universal gathering** of the people of God. All—young and old, rich and poor, living in the north, south, east, and west, inside or abroad—were to come to Jerusalem and reunite again with the people of God. Thus, people from all corners of Palestine and from the countries of their current dwelling were coming to Jerusalem to celebrate together the Feast of Tabernacles. This also was a symbol of heavenly gathering, the future Feast of Tabernacles, when all the redeemed will be gathered on the glass sea—there will be place for all—rich and poor, young and old, from the west and east, north and south. They all will be equally precious and welcome in that heavenly Promised Land.
3. The Feast of Tabernacles was also a symbol of the **temporal character of their life** on this earth. The days and nights in the booths during this beautiful holiday were to remind them about their life in the wilderness, and even more importantly, to point out that they were still on their journey to the heavenly Promised Land, that even now they were not home yet. The annual regularity of the Feast of Tabernacles was to remind them again and again that this earth was not a point of their destination; the journey was to continue until they meet their Savior face to face.
4. The Feast of Tabernacles was a holiday filled with **peace, joy, and beauty**. By God’s grace and wisdom, the Day of Atonement was scheduled to precede rather than follow it. And at the Feast of Tabernacles people already felt forgiven and at peace with the Lord. This allowed them to enjoy the holiday fully and express

their joy and gratitude to the Lord because there were no obstacles to their rejoicing. They could enjoy everything, especially their relationships with the Lord and with each other.

This important dimension of being at peace with the Lord and rejoicing in His presence found its expression in beautiful ceremonies and praises to the Lord. As Ellen White described it:

“The temple was the center of universal joy. Here was the pomp of the sacrificial ceremonies. Here, ranged on either side of the white marble steps of the sacred building, the choir of Levites led the service of song. The multitude of worshipers, waving their branches of palm and myrtle, took up the strain, and echoed the chorus; and again the melody was caught up by voices near and afar off, till the encircling hills were vocal with praise. At night the temple and its court blazed with artificial light. The music, the waving of palm branches, the glad hosannas, the great concourse of people, over whom the light streamed from the hanging lamps, the array of the priests, and the majesty of the ceremonies, combined to make a scene that deeply impressed the beholders” (E. G. White, *Desire of Ages*, p. 448).

The beauty of the holiday filled with music, songs, Levite choir, temple ceremonies, palm and willow branches, and so forth, pointed to the beauty, harmony, and joy that the presence of the Lord could bring in the lives of His people. People who experience God’s forgiveness and grace manifest inner harmony of soul with the Lord. Their hearts cannot stop praising Him, and they radiate this peace and joy. Thus, the holiday stood as a symbol of the Christian life now and also in the future, in the presence of the Lord.

5. Although the Feast of the Tabernacles was to remind people about God’s presence in their past and present journey, it had even greater function. It was to remind them about **Jesus as a source of salvation and a source of living water.**

To do so, a special ceremony opened the Feast of Tabernacles. Ellen White describes it as follows:

“At the first dawn of day, the priests sounded a long, shrill blast upon their silver trumpets, and the answering trumpets and the glad shouts of the people from their booths, echoing over hill and valley, welcomed the festal day. Then the priest dipped from the flowing waters of the Kedron a flagon of water, and, lifting it on high, while the trumpets were sounding, he ascended the broad steps of the temple, keeping time with the music with slow and measured tread, chanting meanwhile, “Our feet shall stand within thy gates, O Jerusalem.” Ps. 122:2. He bore the flagon to the altar, which occupied a central position in the court of the priests. Here were two silver basins, with a priest standing at each one. The flagon of water was poured into one, and a flagon of wine into the other; and the contents of both flowed into a pipe which communicated with the Kedron, and was conducted to the Dead Sea. This display of the consecrated water represented the fountain that at the command of God had gushed from the rock to quench the thirst of the children of Israel. Then the jubilant strains rang forth, ‘The Lord Jehovah is my strength and my song; therefore with joy shall ye draw water out of the wells of salvation’ Isa. 12:2, 3” (E. G. White, *Desire of Ages*, pp. 448-449).

This ceremony performed daily during the Feast of Tabernacles represented Christ as the rock from which the children of Israel received water in the wilderness and also as the sacrifice necessary for their salvation. Jesus the Messiah was the center of this holiday. “That rock was a symbol of Him who by His death would cause living streams of salvation to flow to all who are athirst... In smiting Christ, Satan thought to destroy the Prince of life; but from the smitten rock there flowed living water” (E. G. White, *Desire of Ages*, p. 454).

It was on the last day of this holiday that Jesus said these words: *“If anybody is thirsty, let him come to me and drink. Whoever believes in Me, as the Scripture has said, streams of living water will flow from within him”* (John, 7:37-38). We read in the book *Desire of Ages* that these words made a deep impression on those who heard them:

“Many of those who heard Jesus were mourners over disappointed hopes, many were nourishing a secret grief, many were seeking to satisfy their restless longing with the things of the world and praise of men; but when all was gained, they found that they had toiled only to reach a broken cistern, from which they could not quench their thirst”. “Jesus knew the wants of the soul. Pomp, riches, and honor cannot satisfy the heart” (E. G. White, *Desire of Ages*, p. 454).

Interestingly, Jesus went even further with these symbols. He promised that living water cannot only satisfy the thirstiness of those who drink from the Rock but also fill a person so that he or she will become streams of living water.

Application of the Message

And what about us? How relevant is this story to us living in the 21st century? Does the Feast of Tabernacles from Bible times have anything to do with us today?

No doubt, Jesus’ invitation at that holiday is still relevant. Through that feast He speaks to us. The symbols of the Feast of Tabernacles should become a reality in the lives of those who are going to the future Feast on the sea of glass and who will drink from the Rock. Those who drink the living water will manifest in their lives the principles of this great holiday. Let us look at the application of these principles to our lives:

- **People who are going to the heavenly Feast of Tabernacles will practice the principle of gratitude.** How often do we remind ourselves that all good things come from our Father who is in heaven? How often are we thankful for all we have even when our neighbors have more? Do we find time to talk about our blessings with Jesus? Do we share our gratitude and testimonies with people around us? Do we know the benefit of the grateful heart that becomes a blessing to us by itself? Let’s remember that the Bible teaches us to always be grateful and contented. The more living water we take in, the more grateful and trusting in God we will become.
- **People who are going to the heavenly Feast of Tabernacles will rightly understand and contribute to the universal character of God’s kingdom.** Do I manifest in my life this belief that the Lord is the Lord of all people? Do I contribute to the universal character of the future Feast of Tabernacles, where people will be gathered from all parts of the world, all nations, all social and age groups? What kind of people can I welcome and lead to this future Feast in the heavenly Promised Land? They all are thirsty. They all need this living water that I know about. Jesus said, *“If anybody is thirsty.”* *Anybody*—with no racial, social, or religious limits. The water is free for all. But as apostle Paul said: *“And how are they to believe in him of whom they have never heard? And how are they to hear without someone preaching?”* (Rom. 10:14).
- **People who are going to the heavenly Feast of Tabernacles will understand the temporal character of our life here.** Someone said that we all live on the bridge that connects us with eternity, but often we forget this and build permanent houses instead of tents on this bridge. Do we remember that all that really matters is what we can take with us to eternity—our characters, our children, and people we love? Let us make this a priority and make sure that we are moving ahead on this bridge towards eternity together with those we love and care about.

- **People who are going to the heavenly Feast of Tabernacles will practice principles of peace, joy, and beauty.** Have you noticed that people who are at peace with the Lord and others usually are very joyful and able to bring joy, encouragement, and beauty to the lives of those around them? If you don't find it in your heart to sing praises to the Lord, to share joy and beauty with others, then think about your personal "Day of Atonement." How long ago did you have it? Do you need one? Do you feel forgiven and forgiving? Usually those who feel hurt also hurt other people. Broken vessels cannot be a source of living water. Broken cisterns cannot hold living water. Dry wells cannot give living water to those who are thirsty. We need to be at peace with the Lord to be able to enjoy our life, to rejoice in service to the Lord and others, and to radiate joy and beauty.
- **People who are going to the heavenly Feast of Tabernacles will become themselves streams of living water.** Their lives will demonstrate the fact that they are saved by the grace of Jesus and filled with the power of the Holy Spirit. Jesus spoke about the Holy Spirit when he said: *"Whoever believes in me, as the Scripture has said, streams of living water will flow from within him" (John 7:38).* We read: *"By this he meant the Spirit, whom those who believed in Him were later to receive" (John 7:39).* We are praying about the power of the Holy Spirit, we are waiting for the Latter Rain, but are we doing our part in receiving Him? Are we drinking daily from the Word of God in order to be filled with the living water and become these living streams?

The wine and the water in the Feast of Tabernacles were mixed together while flowing from the temple to the Dead Sea. One was a symbol of Jesus' sacrifice, a symbol of His death; the other was a symbol of regeneration, new life, a symbol of the end of thirstiness, a symbol of power of the Holy Spirit. These two realities should go hand in hand in our spiritual lives too. We should die daily in Christ and rise again daily in Him to be able to offer living water to the Dead Sea of our world. Let us ask ourselves: from what springs do I drink? Do I drink from broken cisterns? From sewage water as did Evans Monsignac? Or from the source of living water? The world is dying today from thirstiness, and nothing can satisfy the longing of hearts except the living waters that can regenerate the soul. Do I care about people who are thirsty and do not know where to find the source of living water?

In His conversation with woman of Samaria, Jesus emphasized the same thought when He said: *"Everyone who drinks this water will be thirsty again, but whoever drinks the water I give him will never thirst. Indeed, the water I give him will become in him a spring of water welling up to eternal life" (John 4:13).*

Conclusion

The story is told of a little girl who underwent a surgery and was not allowed to drink afterward for some time. She was in pain and thirsty, but her mother refused to give her water when she asked for it. The little girl did not understand this; she wanted to drink and wanted it badly. Following the nurse's instructions, the mother dipped a piece of cloth in water and wet her child's lips. She suffered with her daughter, but wanted her to recover soon and did not give her what she wanted. The girl fell asleep and soon awoke with a cry. "Why do you cry?" asked her mother. "What did you dream about?"

"I dreamed about an ocean full of water," said the girl. "I went there. There was so much water, I wanted to drink, but the water was so bitter and salty that I could not. Why?" she sobbed. "Why was there so much water if I could not drink it?"

Dear friends, unlike this little girl, we don't need to suffer thirst any more. Jesus invites us to the fresh waters that can satisfy thirstiness of our hearts, regenerate our souls, and transform our lives. As the prophet Isaiah said: *"The poor and needy search for water, but there is none; their tongues are parched with thirst. But I the Lord will answer them; I, the God of Israel, will not forsake them. I will make rivers flow on barren heights, and*

springs within the valleys. I will turn desert into pools of water, and the parched ground into springs” (Isa. 41:17-18). This living water will produce the invaluable fruits of the Holy Spirit in our lives, such as love, joy, peace, patience, kindness, goodness, faithfulness, gentleness, and self-control (Gal. 5:22-23).

Why so much water if we don’t use it? Why so much water if we don’t drink it? Or why so much water if we enjoy it alone without sharing these streams of living water with a dying and thirsty world?

Let us remember that we are going to the universal Feast of Tabernacles. May the symbols and principles of this Feast become our own spiritual realities today. May Jesus—Who was the center of these symbols then—become the center of our lives now. There is no need for us to become longest-ever-without-water survivors. May we daily respond to Jesus’ invitation to come and drink. And the thirstiness and longing of our souls will be met, our lives will be transformed into springs of living water that are springing up into everlasting life.

Alustus iltapäiväohjelmaan: "Anteeksiannon voima"

Galina Steele, D.Min.

Johdanto

Anteeksiannon tarve on sidottu kiinteästi elämämme kudokseen. Niin on ehkä siksi, että me kaikki olemme syntisiä. Anteeksianto oli huomattavassa osassa myös Raamatun sankareiden elämässä. Israelin kansaa ei olisi olemassa, ellei Esau olisi antanut anteeksi Jaakobille. Salomo ei olisi ollut Israelin kuningas, jos Jumala ei olisi antanut anteeksi Daavidille. Eikä sinua ja minua olisi, ellei Jumala olisi antanut anteeksi Aadamille ja Eevalle. Kenelläkään meistä ei olisi minkäänlaista tulevaisuutta, jos Jumala lakkaisi antamasta anteeksi meille. On mielenkiintoista, että me saatamme helposti ottaa vastaan Jumalan anteeksiannon, mutta useimmille meistä on vaikeaa antaa toisillemme anteeksi tai vastaanottaa anteeksiä toisiltamme.

Me joudumme elämämme aikana usein antamaan anteeksi. Ja joskus on todella vaikeaa antaa anteeksi. Monet kamppailevat tämän asian kanssa. He saattavat haluta antaa anteeksi, mutta he eivät tiedä, kuinka se tapahtuisi niin, että muistot ja tunteet eivät palautuisi heidän mieleensä uudelleen. Miksi meidän on vaikeaa antaa anteeksi? Mitä anteeksianto on? Mitä minun on tehtävä, voidakseni antaa toiselle anteeksi? Ja kuinka oppisin antamaan anteeksi *ja* unohtamaan?

Mitä sitten, jos emme anna anteeksi? Entä jos mieluummin maksamme samalla mitalla takaisin, jos joku loukkaa tai vahingoittaa meitä? Mahatma Gandhi sanoi viisaasti, että "silmiä silmästä, hampaasta hampaasta johtaisi sokeaan ja hampaattomaan maailmaan".

On elintärkeää muistaa, että jos olemme anteeksiantamattomia, emme vahingoita vain toista henkilöä, vaan myös itseämme. Tutkimukset ovat osoittaneet, että anteeksiantamaton mieli voi aiheuttaa monia terveysongelmia. Toisaalta, kun annamme anteeksi, hoidamme omaa terveyttämme.

Anteeksiannosta seuraa monia terveydellisiä hyötyjä. Se

1. alentaa verenpainetta
2. vähentää stressiä
3. vähentää vihamielisyyttä ja aggressiivisuutta
4. vähentää alkoholin ja muiden huumeaineiden käytön riskiä
5. vähentää masennus- ja levottomuusoireita
6. vähentää kipua
7. edistää sydämen terveyttä
8. auttaa toipumaan erilaisista sairauksista
9. tasapainottaa tunne-elämää.

Anteeksiantavat ihmiset ovat onnellisempia ja terveempiä kuin ne, jotka hautovat mielipahaansa ja loukkauksia.

Erään yhdysvaltalaisen Gallup-organisaation vuonna 1988 tekemän tutkimuksen mukaan

- 94 % vastaajista sanoi, että on tärkeää antaa anteeksi
- 85 % sanoi, että he tarvitsevat ulkopuolista apua kyetäkseen antamaan anteeksi⁴.

⁴ <http://www.gutenberg.us/articles/Forgiveness>

Tilastot todennäköisesti muuttuvat hyvin vähän vuosikymmenestä toiseen. Ihmiset tietävät, että heidän tulee antaa anteeksi, mutta he epäonnistuvat; he tarvitsevat jonkun apua, jonkun, joka selittää kuinka annetaan anteeksi. Nancy Van Pelt kuvaa hyvin tätä kirjassaan *To Have and to Hold* lainaten erästä Ann Landersin (sanomalehden neuvontapalstan kirjoittajan peitenimi) loistavaa vastausta:

”Hyvä Ann Landers,

Sinä olet varmaan tehty kivistä. Sinä neuvot jokaista erehtynyttä aviomiestä tai -vaimoa, tytärtä, poikaa, rakastettua, ystävää tai naapuria 'antamaan anteeksi ja unohtamaan'. Onko koskaan mieleesi tullut, että jotkut ihmiset eivät vain PYSTY siihen? Heitä on liian syvästi loukattu, vahingoitettu liian pahasti. Ole hyvä ja ota pääsi pois puskasta tai pilvistä tai missä se sitten onkin ja käytä sitä ajatteluun. On järjetöntä olettaa kuolevaisten ihmisten käyttäytyvän kuin pyhimykset.

Nimimerkki: Ei pyhimys”

Ann Landers vastasi seuraavasti:

”Hyvä Ei pyhimys,

Niille, jotka eivät pidä neuvostani anna anteeksi ja unohda, tässä vaihtoehto. Älä anna anteeksi äläkä unohda. Vaali mielessäsi jokaista kokemaasi tuskallista, kiduttavaa yksityiskohtaa menneisyydestäsi. Puhu siitä. Uneksi siitä. Itke paljon ja sääli itseäsi. Menetä elopainoasi ja näytä riutuneelta ja kalpealta, jotta ystäväsi huolestuvat sinusta. Sairastu mahahaavaan tai migreeniin. Taita jalkasi. Tee mitä tahansa, mikä aiheuttaa tuskaa ja muistuttaa siitä, mitä tuo iljettävä liero teki sinulle. Jos seuraat tätä neuvoa, voit olla varma, että lopputulos on kurjuus, sairaus, katkeruus ja yksinäisyys.⁵

Miksi on niin vaikeaa antaa anteeksi?

Äiti Teresa neuvoo meitä: ”Jos me todella haluamme rakastaa, meidän tulee oppia antamaan anteeksi.” Mutta ennen kuin pääsemme siihen, kuinka anteeksi annetaan, tutkitaan, *miksi* joskus on niin vaikeaa oppia anteeksiantamuksen läksyä.

Anteeksiantaminen on vaikeaa useasta syystä:

- Uskomme joihinkin myytteihin koskien anteeksiantoa.
- Uskomme ”oikeudenmukaisen maailman” -käsitteeseen, ja haluamme edistää sitä.
- Emme ymmärrä, miksi Jumala sallii vääryyden tapahtua emmekä voi hyväksyä sitä.
- Emme tunne anteeksiannon eri vaihteita.
- Emme ymmärrä, mikä on ”epäoikeudenmukaisuuden kuilu”.
- Emme tiedä, mitä anteeksianto on.
- Emme tiedä, kuinka annetaan anteeksi.

Tarkastellaan lyhyesti kutakin näistä kohdista.

⁵ Nancy Van Pelt, *To Have and to Hold: A Guide to Successful Marriage* (Nashville, TN: Southern Publishing Association, 1980) s. 21.

1. *Uskomme joihinkin myytteihin koskien anteeksiantoa.*

On olemassa useita anteeksiantoon liittyviä myyttejä, joihin ihmiset uskovat. He saattavat ajatella, että anteeksi antaminen johtaa:

- aiheutetun vahingon mitätöimiseen.
- vääryyden unohtamiseen, niin ettei sitä enää koskaan muisteta.
- käsitykseen, ettei vääryys ollut kovin tärkeää.
- rikkomuksen tekijän toistamaan tekonsa.
- siihen, ettei vääryydellä ole seurauksia.

Nämä myytit paljastavat, miksi joidenkin ihmisten on niin vaikea antaa anteeksi. He ajattelevat, että rikkomuksen tekijä ajattelisi, että vääryys ei ollut iso juttu! Meidän on tärkeää ymmärtää totuus. Anteeksianto ei ole:

- vihreän valon näyttämistä teon toistamiselle.
- yleisen armahduksen myöntämistä.
- muistin menettämistä.
- aiheutetun vahingon kieltämistä.
- sen myöntämistä, että syy onkin meissä itsessämme.

Anteeksianto ei ole mitään edellisistä. Anteeksianto on armoa käytännössä, ja vähän myöhemmin tässä alustuksessa me selvitämme tarkemmin, mitä se on, mutta nyt jatketaan listallamme, miksi on vaikeaa antaa anteeksi.

2. *Uskomme ”oikeudenmukaisen maailman” -käsitteeseen.*

Toinen syy, miksi meidän on vaikeaa antaa anteeksi, on koska uskomme maailman oikeudenmukaisuuteen ja haluamme edistää sitä. Ehkä olemme saaneet tämän ajatuksen Eedenin puutarhasta ja alitajuisesti oletamme, että hyvälle ihmisille tapahtuu hyviä asioita ja pahoja asioita pahoille ihmisille. Mutta todellisuudessa niin ei ole. Maailma ei ole oikeudenmukainen; pahoja asioita voi tapahtua hyvälle ihmisille, ja meidän tehtävämme ei ole maksaa takaisin ja käyttää oikeutta. Vain Jumala on ainoa oikeudenmukainen tuomari.

Joskus halu jakaa oikeutta ja rangaista rikkojaa on niin suuri, että unohdamme, että Jumala on ainoa tuomari. Me haluamme itse esittää tuomaria, varsinkin kun uskomme ihmisten kohdelleen meitä epäoikeudenmukaisesti. Kun emme voi tehdä asialle mitään, me rankaisemme heitä kieltämällä heiltä anteeksiannon.

3. *Emme ymmärrä, miksi Jumala salli vääryyden tapahtua.*

Ehkä voimme hyväksyä ajatuksen, että Jumala on ainoa oikeudenmukainen tuomari, mutta emme ymmärrä, miksi hän sallii vaikeita asioita tapahtuvan meille. Tämä ajatus voi olla hyvin raskas ja estää meitä antamasta anteeksi. Meidän tulee oppia luottamaan Jumalaan, että hän viisautessaan tietää,

miksi hän valitsi johtaa meitä tähän kokemukseen. Voi olla, että hän haluaa meidän kehittävän luonnettamme hänen kaltaisuuteensa tai toimimaan hänen apunaan toisten hyväksi. Usein ihmisistä, jotka ovat tulleet väärin kohdelluiksi, myöhemmin tulee voimakkaita aseita Herran kädessä auttamaan toisia voittamaan samat olosuhteet tai toipumaan samanlaisista ikävistä tapahtumista.

4. *Emme tunne anteeksiannon eri vaiheita.*

Me voimme kokea anteeksi antamisen vaikeaksi, koska emme ymmärrä, että anteeksiantamisessa on eri vaiheita. Sellaisia ovat:

- loukkaantuminen
- tuska, kipu
- paraneminen
- anteeksianto
- *ja ehkä* sovinto

Tavallisesti anteeksiantaminen on vaikeaa, kun olemme vaiheessa yksi tai kaksi. Me tarvitsemme aikaa toipua iskusta, ennen kuin pystymme ajattelemaan selkeästi ja tyyneästi. On myös tärkeää ymmärtää, että joskus voimme antaa anteeksi, vaikka emme pääse sovintoon, koska sovinto vaatii kummaltakin osapuolelta hyvää tahtoa.

5. *Emme ymmärrä, mikä on "epäoikeudenmukaisuuden kuilu".⁶*

Anteeksiannosta tehdyn tutkimuksen mukaan kuvaannollisesti jokainen loukkaus luo "kuilun". On hyvin vaikeaa antaa anteeksi, kun "epäoikeudenmukaisuuden kuilu" on suuri. Rikkomuksen tekijä voi madaltaa tätä "kuilua" esittämällä anteeksipyynnön tai tehdä jotakin vähentääkseen aiheuttamaansa vahinkoa. Tai rikkomuksen tekijä voi suurentaa "kuilua" kieltämällä virheensä tai käyttäytymällä siten, että kipu pahenee. On helpompaa antaa anteeksi, jos rikkomuksen tekijä pyrkii madaltamaan "epäoikeudenmukaisuuden kuilua", mutta meidän on muistettava, että meidän tulee kyetä antamaan anteeksi, vaikka ei anteeksipyyntöä esitettäisikään tai jos "kuilua" ei olisi madallettu.

6. *Emme tiedä, mitä anteeksianto on.*

On vaikeaa antaa anteeksi, koska usein emme tiedä, mitä anteeksianto oikeasti on ja kuinka anteeksi annetaan. Kuten aikaisemmin totesimme, anteeksianto on armoa käytännössä. Armon alkuperä on Jumalassa. Alexander Pope sanoi, että "erehtyminen on inhimillistä, anteeksianto jumalallista". Meidän kykymme antaa anteeksi riippuu siitä, kuinka me ymmärrämme Jumalan anteeksiannon, kuinka kohtelemme itseämme ja olemmeko kokeneet Jumalan armon elämässämme.

"On tärkeää, että me todella rakastamme lähimmäistämme niin kuin itseämme: kohtelemme toisia kuten itseämme. Me vihaamme toisia, kun vihaamme itseämme. Siedämme toisia, kun siedämme itseämme. Me annamme anteeksi toisille, kun annamme anteeksi itsellemme. Me olemme alttiita armahtamaan toisia, kun armahdamme itseämme." (Eric Hoffer)

⁶ Everett Washington. Forgiveness research, "What Does Forgiveness Mean?" <http://www.evworthington-forgiveness.com/research/>

Muistamme kertomuksen Pietarista, joka kysyi Jeesukselta anteeksiannosta: ”Pietari tuli Jeesuksen luo ja sanoi: 'Herra, jos veljeni yhä uudestaan tekee väärin minua kohtaan, niin kuinka monta kertaa minun on annettava hänelle anteeksi? Peräti seitsemän kertaako?' 'Ei seitsemän, vaan seitsemänkymmentäseitsemän kertaa', vastasi Jeesus” (Matt. 18: 21, 22.)

Jeesus lisäsi vielä vertauksen anteeksiantamattomasta palvelijasta (Matt. 18:21–35). Tässä kertomuksessa henkilöllä oli 10 000 talentin velka, jonka hän sai anteeksi. Kuitenkin hän tapasi toisen henkilön, joka oli hänelle vain 100 denaaria velkaa ja hän alkoi painostaa tätä. Tarkastellaanpa kuinka kauan 10 000 talentin ja 100 denaarin ansaitseminen vaatisi.

”Denaari oli tyyppillinen päivän palkka kuusi päivää viikossa, sapatin lepo pois laskettuna, työskentelevälle päivätyöläiselle. Kun työvuodesta vähennetään kaksi viikkoa erilaisiin juutalaisiin juhliin, tyyppillinen työntekijä työskenteli 50 viikkoa vuodessa ja ansaitsi vuodessa 300 denaaria (50 viikkoa x 6 päivää). Siten 100 denaaria oli yksi kolmannes vuoden palkasta tai neljän kuukauden palkka.

Oletetaan, että työskentelisit 300 denaarin vuosipalkalla, kahdessakymmenessä vuodessa olisit ansainnut 6 000 denaaria. Tässä tilanteessa kuningas sanoisi velallisellen: ”Onneksi olkoon! Olet työskennellyt 20 vuotta ja ansainnut 6 000 denaaria. Se riittää yhden talentin velan maksuksi. Nyt sinulla on velkaa vain 9 999 talenttia.”

Tästä voimme helposti havaita, että jos yhden talentin ansaitsemiseen menee 20 vuotta, niin 10 000 talentin velanmaksu vaatisi 200 000 VUOTTA!⁷

Jeesus käytti tätä esimerkkiä osoittaakseen meille, kuinka pieni on se vahinko, jonka toiset meille aiheuttavat, verrattuna siihen mitä me kaikki teimme ja teemme Jeesukselle. Kuitenkin hän antaa meille anteeksi – kerta toisensa jälkeen.

Anteeksiantaminen on siis:

- armoa käytännössä. Kun ajattelemme anteeksiantoa, me varmuudella näemme siinä Jumalan luonteen ja Jumalan armon. Armo on ehdotonta ja ansaitsematonta.
- ”Anteeksianto on orvokin levittämää suloista tuoksua sen murskanneelle kengän korolle.” (Mark Twain)
- Profeetta Miika (7:19) kertoo meille, että kun Jumala antaa anteeksi meidän syntimme, hän heittää ne meren syvyyteen. Joku on lisännyt: ”ja pystyttää sinne taulun: 'Kalastus kielletty!'” Kuitenkin, haluamme tavallisesti onkia sieltä omat syntimme ja erehdyksemme. Me myös kalastamme mielellämme toisten syntejä.
- Kun sinun on vaikea antaa anteeksi itsellesi tai toisille ja rikkomukset tulevat yhä uudelleen mieleesi, muistuta itsellesi ”Kalastus kielletty!”.

Muistakaamme myös, että

- jos olemme sodassa toisia vastaan, emme voi olla rauhassa itsemme kanssa.
- loukattu ihminen loukkaa toisia.
- anteeksianto muuttaa meidät menneisyyden vangeista rauhan rakentajiksi.
- anteeksianto auttaa meitä sovintoon menneisyytemme kanssa.

⁷ Philip Massey, ”The parable of two debtors in modern terms” The Biola University CHIMES.
<http://chimes.biola.edu/story/2010/oct/27/parable-two-debtors/>

Ehkä haluat sisällyttää seuraavat lainaukset muistiinpanoihisi:

- ”Kuka tahansa tomppeli osaa arvostella, tuomita ja valittaa, mutta ymmärrys ja anteeksianto vaativat luonnetta ja itsehillintää.” (Dale Carnegie)
- ”Anteeksianto on ymmärrystä.” (Ranskalainen sananlasku)
- ”Vain suuret ihmiset pystyvät antamaan anteeksi.” (O. Ozheshko)

Kauneinta anteeksiannossa on VAPAUS!

- Anteeksianto on henkilökohtaista vapautta!
- Anteeksianto on vapautumista rikkojasta.
- Anteeksianto on ilmaista.
- Anteeksiantoon ei liity vaatimuksia!
- Anteeksiannossa on voimaa, vaikka ilman syyllisen katumusta tai sovintoa hänen kanssaan.
- Voima anteeksiantoon tulee Herralta!

”Autuaita rauhantekijät: he saavat Jumalan lapsen nimen.” (Matt. 5:9.)

7. *Me emme tiedä kuinka annetaan anteeksi.*

Tämä johtaa meidät tärkeimpään kysymykseen: Kuinka annetaan anteeksi? Usein ihmiset eivät anna anteeksi, koska he eivät tiedä kuinka se tapahtuu. Tärkeintä on muistaa, että anteeksiantoa ei koskaan tapahdu ilman henkilökohtaista päätöstä antaa anteeksi. On totta, että on helpompaa antaa anteeksi, kun toinen sanoo, että hän on pahoillaan. Mutta on mielenkiintoista, että anteeksipyyntö ei ole ehto anteeksiannolle. Anteeksianto on valinta. Me teemme sen mielessämme. Se ei ole riippuvainen toisen ihmisen katumuksesta. Anteeksianto on oma päätöksemme. Meidän tulee kyetä antamaan anteeksi ilman anteeksipyyntöä tai sovinnon tekemistä.

Anteeksiantoprosessin askeleet:

On useita askeleita, jotka voivat auttaa meitä prosessissa joka vie anteeksiantoon, erityisesti silloin, kun meidän on vaikeaa antaa anteeksi.

Askel 1

- Kirjoita lista tai ajattele ihmisiä/tapahtumia, jotka ovat loukanneet sinua.
- Kysy itseltäsi:
 - Miksi minun on niin vaikea antaa anteeksi tätä asiaa?
 - Kuinka tämä ratkaisematon ongelma vaikuttaa minun elämääni, terveyteeni ja suhteisiin Jumalaan ja muihin ihmisiin?
 - Millaisia tunteita minussa herää joka kerta kun muistan asian?
 - Mitä toivoisin tapahtuvan, mikä auttaa minua antamaan anteeksi?
 - Mitä erityisesti tarvitsen voidakseni antaa anteeksi ja unohtaa?

Vaikka vastaukset kuhunkin näistä kysymyksistä saattavat vaihdella, todellisuudessa emme tarvitse mitään voidaksemme antaa anteeksi. Meidän vain tarvitsee tehdä valinta, päättää, että me tahdomme antaa anteeksi.

Askel 2

- Tee päätöksesi antaa anteeksi.
- Rukoile sen puolesta.
- Kerro Jumalalle tunteistasi ja kivuistasi jne.
- Jätä rikkomuksen tekijä ja seuraukset Jumalan käsiin.
- Rukoile rikkomuksen tekijän puolesta (Matt. 5:44).

Askel 3

- Ajattele: Kuka oli vastuussa loukatuista ja kipua aiheuttaneista tunteistani tai kyvyttömyydestäni antaa anteeksi?
- Päättä menettelystä: Mitä teen, jos loukkaantumisen tunteet ja kipu palaavat takaisin tulevaisuudessa? Parasta on muistuttaa itseään päätöksestä ja sanoa itselle: "Lopeta, minä en elä enää menneisyydessä, elän nykyisyyttä ja elän tulevaisuudessa vapaana ihmisenä!"

Anteeksianto vapauttaa toiset kritiikistämme ja myös meidät negatiivisten ajatusten ja tunteiden vankeudesta. Kuten joku on sanonut: "Me emme voi ottaa myrkyä joka päivä ja odottaa, että joku toinen kuolee." Muista myös, että kun Jumala näkee kuiluja, hän rakentaa siltoja. (Robert Schuller.)

Luemme Mark. 11:25 seuraavaa *"Ja kun seisotte rukoilemassa, antakaa anteeksi kaikki mitä teillä on jotakuta vastaan. Silloin myös teidän Isänne, joka on taivaissa, antaa teille rikkomuksenne anteeksi."* Ja Paavali neuvoo meitä: *"Olkaa toisianne kohtaan ystävällisiä ja lempeitä ja antakaa toisillenne anteeksi, niin kuin Jumalakin on antanut teille anteeksi Kristuksen tähden."* (Ef. 4:32.)

Raamattu opettaa meitä rakastamaan lähimmäisiämme ja antamaan anteeksi vihollisillemme. Ehkä siksi, että usein he ovat samoja henkilöitä.

Päätös antaa anteeksi ja tunneperäinen anteeksianto ovat eri asioita, eivät yksi ja sama. Voit yhä kokea joitakin tunteita, vaikka olet päättänyt antaa anteeksi. Tunne-elämän parantuminen saattaa vaatia aikaa. Siitä huolimatta muistuta jatkuvasti itsellesi päätöksestäsi. Älä anna sijaa negatiivisille ajatuksille. Todellinen paraneminen tapahtuu, kun päätös ja tunteet ovat yhteneväiset: olet antanut anteeksi henkilölle. Kuinka tiedät, että olet päässyt siihen? "Tiedät antaneesi anteeksi henkilölle, kun hänellä on vapaa läpikulkuoikeus ajatusmaailmassasi." (Karyl Huntley.)

Yhteenveto

Joitakin asioita emme voi hallita elämässämme. Ihmiset tekevät omia oikeita ja väärinä päätöksiään; ihmiset ovat eri kypsyyssasteilla. He saattavat loukata ja pahoittaa toisten mielen. Kuitenkin anteeksianto on kypsyyden merkki!

Me voimme valita olla positiivisen asenteen edustajia kaikesta huolimatta. Voima siihen ja voima antaa anteeksi on tarjolla ylhäältä.

Kerrotaan eräästä naisesta, joka sai aikaan suuren muutoksen maatilansa maisemassa. Hän istutti narsisseja vuodesta toiseen ja lopulta noin kahden hehtaarin maatila oli muuttunut ihanaksi puutarhaksi! Jokainen tällä alueella vieraileva näki siellä kyltin, jossa oli viesti:

”Vastaukset kysymyksiisi, joita sinulla todennäköisesti on:

- 50 000 mukulaa.
- Yksi nainen istutti yksi mukula kerrallaan. Kaksi kättä, kaksi jalkaa ja yhdet aivot.
- Aloitettu vuonna 1958.”⁸

Mikä ihana projekti! Yksi mukula kerrallaan. Yksi askel kerrallaan positiiviseen suuntaan voi lopulta muuttaa elämäsi maiseman.

Muistakaamme, että ne, jotka tekevät ihmiset onnellisiksi ovat onnellisimpia ihmisiä! Kiiruhtakaamme antamaan ihmisille onnellisia minuuotteja, koska

- onnellisista minuuteista muodostuu onnellisia tunteja,
- onnellisista tunteista kertyy onnellisia päiviä,
- onnellisista päivistä koostuu onnellisia kuukausia,
- onnellisista kuukausista tulee onnellisia vuosia ja
- onnellisista vuosista syntyy onnellinen elämä!

Valitse olla vapaa

”Eräs kestävimmistä iloistasi on se, kun voit aidosti antaa anteeksi viholliselle – tiesi hän siitä tai sitten ei.” (A. Battista.)

Sinun valintasi on antaa tai olla antamatta anteeksi! Mutta taivaallinen Isäsi on valmis auttamaan sinua jumalallisen armon harjoittamisessa käytännössä ja käymään vapaana tulevaisuuteen!

⁸ <http://www.poeticexpressions.co.uk/TheDaffodilPrinciple.htm>

Alustus iltapäiväohjelmaan: “Power to Forgive” (englanniksi)

By Galina Steele, D.Min.

Introduction

The need for forgiveness is woven into the fabric of our lives. It is so, probably because we all are sinners. Forgiveness played a remarkable role in the lives of Bible heroes too. People of Israel would not exist if Esau had not forgiven Jacob. Solomon would not be a king of Israel if God had not forgiven David. And neither you nor I would exist if God had not forgiven Adam and Eve. None of us would have any future if God stopped forgiving us. Interestingly, we may find it easy to accept God’s forgiveness, but most of us find it difficult to forgive others or to be forgiven by another.

Throughout our lives we will often need to forgive. And sometimes it is really hard to forgive. Many people struggle with this. They may want to forgive, but they don’t know how to do it in such a way that their memories and feelings do not come back again. Why is it so hard for us to forgive? What is forgiveness? What do I need to do to forgive a person? And how do I learn to forgive *and* forget?

What if we did not forgive? What if we preferred payback when someone hurt or harmed us? Mahatma Gandhi wisely points out that “An eye-for-an-eye and a-tooth-for-a-tooth would lead to a world of the blind and toothless.”

It is crucial to remember that if we are unforgiving, this harms not only the other person, it harms us. Research has shown that an unforgiving spirit can cause many health problems. On the other hand, when we forgive, we improve our own health.

Forgiveness brings many health benefits. It...

- Lowers blood pressure.
- Lowers stress.
- Lowers level of hostility and aggressiveness.
- Lowers risk of alcohol and other addictions.
- Lowers symptoms of depression and anxiety.
- Lowers pain.
- Keeps one’s heart healthy.
- Helps one to recover from various illnesses.
- Brings emotional balance and harmony.

So, people who practice forgiveness are happier and healthier than those who hold resentment and keep counting their hurts.

Interestingly, according to one research study by Gallup Organization in 1988 in USA:

- 94% of respondents said it was important to forgive.
- 85% said that they needed some outside help to be able to forgive.⁹

The statistics probably change very little from decade to decade. People know they should forgive, but they fail; they need someone to assist them, someone to explain how to forgive. Nancy Van Pelt shares a good

⁹ <http://www.gutenberg.us/articles/Forgiveness>

illustration in her book, *To Have and to Hold*, citing a brilliant answer from Ann Landers (pen name of newspaper advice columnist).

“Dear Ann Landers,

You must be made of stone. You tell every wronged husband or wife or daughter or son, sweetheart, friend, or neighbor to ‘forgive and forget.’ Did it ever occur to you that some people just CAN’T? They are too deeply hurt, too badly damaged. Please pull your head out of the sand, or the clouds, or wherever it is, and use it to think with. It’s preposterous to expect mere mortals to behave like saints.

Signed: NO SAINT”

Ann Landers answered as follows:

“Dear No Saint,

For those who don’t like my advice to forgive and forget, here’s an alternative. Don’t forgive and don’t forget. Keep alive every agonizing, torturous detail of the past. Talk about it. Dream about it. Cry a lot and feel sorry for yourself. Lose weight and look haggard so friends will worry about you. Build an ulcer. Get a migraine. Break a leg. Anything to create pain and serve as a reminder to what the dirty louse did to you. If you follow this advice, you are sure to end up miserable, sick, bitter, and alone.”¹⁰

Why is it so hard to forgive?

Mother Theresa tells us, “If we really want to love, we must learn how to forgive.” But before we go into how to forgive, let’s look at *why* it is sometimes so difficult to practice forgiveness.

It is hard to forgive for several reasons:

- We believe some myths about forgiveness.
- We believe in the idea of a “just world” and want to bring justice.
- We don’t understand why God allowed the offense to happen and cannot accept it.
- We do not know the various stages of forgiveness.
- We do not understand the “injustice gap.”
- We don’t know what forgiveness is.
- We don’t know how to forgive.

Let’s look briefly at each of these.

1. *We believe some myths about forgiveness.*

There are several myths that people believe regarding forgiveness. They may think that to forgive means:

- To nullify the evil or damage that has been done.
- To forget and never remember it anymore.
- To say the offense was not important.
- To allow allow someone to do the same thing again.
- That there will be no consequences.

These myths suggest why it is so hard for some people to forgive, because they think that an offender will then think that the offense was not a big deal! It is important for us to understand the truth. Forgiveness is...

¹⁰ Nancy Van Pelt, *To Have and to Hold: A Guide to Successful Marriage* (Nashville, TN: Southern Publishing Association, 1980), p. 21.

- Not a green light to repeat the same offense.
- Not amnesty.
- Not amnesia.
- Not a denial of the damage or harm done.
- Not an acknowledgement that we are guilty.

Forgiveness is none of the above. It is grace in action, and a bit later in this seminar we will clarify what it is. For now, we will continue looking at our list of reasons why it is hard to forgive.

2. *We believe in the idea of a “just world.”*

Another reason it is so hard for us to forgive is because we believe in the idea of a “just world,” and we want to bring justice. Perhaps we have this idea from the Garden of Eden and subconsciously expect that good things will happen to good people and bad things to bad people. But in reality this is not so. The world is not just; bad things can happen to good people, and it is not our responsibility to pay back and bring justice. Only God is the true judge.

The desire to bring justice and punish the offender sometimes is so intense we forget that God is the only one who can bring justice. We want to play the role of the judge ourselves, especially when we think that people were unjust to us. When we cannot do anything about it, we punish them by refusing to give forgiveness.

3. *We don’t understand why God allowed the offense to happen.*

Perhaps we can accept the idea that God is the only true judge, but we don’t understand why He allows such things to happen to us. This thought can be very painful and prevent us from forgiving. We need to learn to trust Him, to trust that in His wisdom. He knows why He chose to lead us through this experience. It could be that He wants us to develop His character or become His help to others. Often people who were victims of mistreatment later become powerful tools in the hands of the Lord, helping others to overcome the same circumstances or recover from similar tragedies.

4. *We do not know the various stages of forgiveness.*

We may find it difficult to forgive because we do not realize there are specific stages in the process of forgiveness. These stages are:

- Hurt
- Pain
- Healing
- Forgiveness
- and perhaps* Reconciliation!

It is usually hard to forgive when we are in stage one or two. We need some time to recover from our hurt before we are able to think clearly and calmly. It is also important to recognize that sometimes we can forgive but not reconcile, since reconciliation requires good will of both parties.

5. *We do not understand the “injustice gap.”¹¹*

¹¹ Everett Washington. Forgiveness research, “What Does Forgiveness Mean?” <http://www.evworthington-forgiveness.com/research/>

According to research on forgiveness, figuratively speaking each offence creates a “gap.” It is difficult to forgive when that “injustice gap” is very big. The offender can reduce this “gap” by offering an apology or doing something to reduce the harm done. Or the offender can increase the size of the “gap” by denying his or her fault or behaving in such a way that the hurt is increased. It is easier to forgive when the offender tries to decrease the “injustice gap,” but we need to remember that we should be able to forgive even when there is no apology or the “injustice gap” has not been decreased.

6. *We don't know what forgiveness is.*

It is hard to forgive because very often we don't know what true forgiveness is and how to forgive. As mentioned earlier, forgiveness is grace in action. Grace has a divine origin. As Alexander Pope said, “To err is human; to forgive, Divine.” Our ability to forgive depends on how we understand God's forgiveness, how we treat ourselves, and whether we have experienced God's grace in our lives.

“The remarkable thing is that we really love our neighbor as ourselves: we do unto others as we do unto ourselves. We hate others when we hate ourselves. We are tolerant toward others when we tolerate ourselves. We forgive others when we forgive ourselves. We are prone to sacrifice others when we are ready to sacrifice ourselves.” (Eric Hoffer)

We may think of the passage where Peter asked Jesus about forgiveness: “Peter came to Jesus and asked, 'Lord, how many times shall I forgive my brother when he sins against me? Up to seven times?' Jesus answered, 'I tell you, not seven times, but seventy-seven times' (or seventy times seven) (Matt. 18:21-22).

Jesus also added a parable about the unforgiving servant (Matt. 18:21-35). In this story one person had a debt of 10,000 talents and he was forgiven. However, he found another person who owed him only 100 denarii and began to press him. Let's look at how long it would take to earn 10,000 talents and 100 denarii.

“The denarius was one day's wage for a typical day laborer, who worked six days a week with a Sabbath day of rest. Allowing approximately two weeks for various Jewish holidays, the typical laborer worked 50 weeks of the year and earned an annual wage of 300 denarii (50 weeks x 6 days). Therefore, 100 denarii was one-third of a year's salary, or four months' wages.

Now suppose you continued to work as a day laborer earning 300 denarii each year. After 20 years of such labor, you will have earned 6,000 denarii. At this point, the king would say to his debtor, “Congratulations. You have worked for 20 years and have now earned 6,000 denarii. That's enough to pay back one talent. You owe only 9,999 more talents.”

From this, we can easily see that if it takes 20 years to earn one talent, then repaying 10,000 talents would require working 200,000 YEARS!”¹²

Jesus used this example to show us how small the hurts we receive from others are in comparison to what we all did and are doing to Him. Yet He forgives us—time and again.

So we see that forgiveness is:

- Grace in action. When we think about forgiveness, we surely will look to the character of God and God's grace. Grace is unconditional; it is undeserved mercy.
- “Forgiveness is the fragrance the violet sheds on the heel that has crushed it” (Mark Twain).
- Micah 7:19 tells us that when God forgives our sins, He casts them into the depths of the sea. Someone has added “and puts a sign there: ‘Fishing is forbidden!’” However, what we usually like to do is fish our own sins and mistakes. We also enjoy fishing the sins of other people. But we must remember, “Fishing is forbidden!”

¹² Philip Massey, “The parable of two debtors in modern terms,” The Biola University CHIMES. <http://chimes.biola.edu/story/2010/oct/27/parable-two-debtors/>

- When it is hard for you to forgive yourselves or other people and the offenses are coming back again and again in your mind, remind yourself “Fishing is forbidden!”

Let us also remember that...

- If we are at war with others, we cannot be at peace with ourselves.
- Hurt people hurt people.
- Forgiveness changes us from prisoners of the past to the people of peace.
- Forgiveness helps us to reconcile with our past.

And you may want to include these quotations in your notes:

- “Any fool can criticize, condemn, and complain but it takes character and self-control to be understanding and forgiving.” (Dale Carnegie)
- “To forgive means to understand.” (French proverb)
- “Only great people can forgive.” (O. Ozheshko)

The most beautiful thing about forgiveness is that it is all about FREEDOM!

- Forgiveness is about my personal freedom!
- Forgiveness is about freedom of my offender!
- Forgiveness is free!
- Forgiveness is unconditional!
- Forgiveness has power, even without repentance of the offender or reconciliation with him or her!
- Power to forgive comes from the Lord!

“Blessed are the peacemakers for they shall be called sons of God” (Matt. 5:9).

7. *We don’t know how to forgive.*

This leads us to the most important point: how do we forgive? People often don’t forgive because they don’t know how. The most important thing to remember is that forgiveness never happens without your personal, definite decision to forgive. It is true that it is easier to forgive when a person says he or she is sorry. But interestingly, it is not necessary to receive an apology in order for us to forgive. Forgiveness is a choice. We perform forgiveness in our head. It does not depend on the repentance of the other person. Forgiveness is our own decision. And we should be able to forgive even when we receive no apology or cannot be reconciled.

Steps in the process of forgiveness:

There are several steps that can help us through the process of forgiveness, especially when we find it hard to forgive.

Step 1

- Write a list of or think about people/events that have hurt you.
- Ask yourself:
 - Why is it so difficult to forgive this particular one?
 - How does this unsolved problem affect my life, my health, and my relationships with God and other people?
 - What kind of feelings do I have every time I remember this?
 - What would I like to happen to help me forgive?
 - What in particular do I need to forgive and forget?

Although the answers to each of these questions may vary, the reality is that there is nothing we need in order to forgive. We just need to make the choice, to decide that we will forgive.

Step 2

- Make your decision to forgive.
- Pray about it.
- Tell God about all your feelings, hurts, etc.
- Put the offender and the consequences in the hands of the Lord.
- Pray for your offender. (Matt. 5:44)

Step 3

- Think: Who was responsible for my feeling of hurt and pain? For my inability to forgive?
- Decide on a strategy: What would I do if the feelings of pain and hurt come back in the future? The best thing is to remind yourself of your decision and say to yourself: "Stop it! I don't live in the past anymore! I live in the present, and I am going into the future a free person!"

Forgiveness releases others from our criticism and also releases us from being imprisoned by our own negative thoughts and feelings. As someone said "We cannot take the poison every day and expect someone else to die." Remember also that when God sees gaps, He builds bridges (Robert Schuller).

In Mark 11:25, we read: "*And when you stand praying, if you hold anything against anyone, forgive him, so that your Father in heaven may forgive you your sins.*" And Paul counsels us, "*Be kind and compassionate to one another, forgiving each other, just as in Christ God forgave you*" (Ephesians 4:32).

"The Bible teaches us to love our neighbors and to forgive our enemies. Maybe because very often they are the same people."

There is a difference between the decision to forgive and emotional forgiveness. They are not the same, and you can still feel some emotions even when you have made your decision to forgive. It may require some time to heal emotionally. Nevertheless, continue to remind yourself about your decision. Don't allow negative thinking. The real healing takes place when your decisional and emotional forgiveness say the same thing: you forgave that person. How do you know you are there? "You know you have forgiven someone when he or she has harmless passage through your mind" (Karyl Huntley).

Conclusion

We cannot control certain things in our lives. People make their own right and wrong decisions; people are on different levels of maturity. They can hurt and offend others. However, forgiveness is a sign of maturity!

We can choose to be an agent of positive change no matter what. The power to do so and the power to forgive are available from above.

The story is told of a lady who brought a wonderful change to her landscape. She kept planting daffodils for many years and eventually five acres of land were transformed into a lovely garden! Everyone who visited that beautiful spot saw a sign with the following words:

"Answers to the Questions You Probably Want to Ask:

- 50,000 bulbs
- One at a time, by one woman. Two hands, two feet, and one brain.
- Began in 1958."¹³

¹³ <http://www.poeticexpressions.co.uk/TheDaffodilPrinciple.htm>

What a delightful project! One bulb at a time. One step at a time in positive direction can eventually change the landscape of your life.

Let us remember that those who make other people happy are the happiest people!

Let us hurry up to give people happy minutes, because:

- Happy minutes make happy hours;
- Happy hours make happy days;
- Happy days make happy months;
- Happy months make happy years; and
- Happy years make a happy life!

Choose to Be Free

“One of the most lasting pleasures you can experience is the feeling that comes over you when you genuinely forgive an enemy—whether he knows about it or not.” (A. Battista)

To forgive or not? It is your choice! But your heavenly Father is ready to help you to practice divine grace in action and to go free into the future!

Taustatietoja ja lisämateriaalia (englanniksi)

- James, Larry. "Forgiveness. . . What's It For?" <http://www.celebrateintimateweddings.com/forgive.html>
- Massey, Philip. "The parable of two debtors in modern terms," The Biola University CHIMES. <http://chimes.biola.edu/story/2010/oct/27/parable-two-debtors/>
- McCullough Michael E. and Charlotte van Oyen Witvliet. The Psychology of Forgiveness. <http://homepage.psy.utexas.edu/homepage/Class/Psy418/Josephs/Wynne%20Folder/32-Forgiveness.pdf>
- Messia, James J. Handling Forgiving and Forgetting.
- Morales-Gudmundsson, Lourdes E. *I Forgive You, but... We Know We Should. Why is it so Hard?* Nampa, ID: Pacific Press Publishing Association, 2007.
- Mullen, Dr. David E. "The Power of True Forgiveness." <http://www.drdaavidemullen.com/the-power-of-true-forgiveness/>
- Nichols, Chris. 011/22/2015 Sermon -Gratitude #4: "The Sound of Health (healthy relationships)." <http://revjcn.org/?p=1788>
- Piderman, Katherine M. How to let go of grudges and bitterness. <http://www.oawhealth.com/learning/forgiveness-grudges-bitterness.html>.
- Van Pelt, Nancy. *To Have and to Hold: A Guide to Successful Marriage* Nashville, TN: Southern Publishing Association, 1980.
- Worthington, Everett. Forgiveness research, "What does forgiveness mean?" <http://www.evworthington-forgiveness.com/research/>
- Different versions of Forgiveness self-test:
 - [The Need to Forgive: Is he talking to me?](http://www.sunsetavenuechurchofchrist.wordpress.com/2014/01/30/a-look-at-forgiveness/)
[https://sunsetavenuechurchofchrist.wordpress.com/2014/01/30/a-look-at-forgiveness/](http://www.sunsetavenuechurchofchrist.wordpress.com/2014/01/30/a-look-at-forgiveness/)
- <http://forgivenessfoundation.org/inspiration/quotes/>
- <http://quoteinvestigator.com>
- <http://www.brainyquote.com/quotes/quotes>
- <http://www.gutenberg.us/articles/Forgiveness>
- <http://www.jamesjmessina.com/toolsforrelationships/forgivingforgetting.html>
- <http://www.poeticexpressions.co.uk/TheDaffodilPrinciple.htm>

